

A 17. század első harmadának egyik legjelentősebb magyar irodalmi forrásában, az ún. Madách–Rimay-kódexekben fennmaradt szerelmi tárgyú versgyűjtemény irodalomtörténeti jelentősége a kánonban elfoglalt speciális helyzetéből fakad. Ezek az énekek esztétikai szempontból úgyiszlólván marginálisak, ugyanakkor a korabeli magyar költészet csúcsteljesítményeként értékelt Balassi-, illetve Rimay-életmű közvetlen ismeretéről adnak számot. A korábbi szakirodalmak erőfeszítései főleg az attribúcióra irányultak, vagyis annak eldöntésére, hogy a szövegcsoport megalkotása Madách Gáspár vagy Rimay János személyének tulajdonítható-e inkább, ám ez a modern szerzőfogalomra hagyatkozó kérdésfeltevés kizárólag negatív eredményeket hozott.

E monográfia vizsgálódásai elsősorban nem a szerzőség meghatározására irányulnak, hanem arra, hogy miféle költészettörténeti előzmények ismeretében és milyen retorikai-poétikai stratégiák alapján jöttek létre a tárgyalt versek. Válasz gyanánt a könyv az udvariasság hangján megszólaló szerelmi költészetünk hatástörténetének egy igen fontos, korai fejezetét írja meg mélyreható részletességgel.

BALÁZS-HAJDU PÉTER • Zsengék, töredékek, kétes hitelűek

BALÁZS-HAJDU PÉTER

Zsengék, töredékek, kétes hitelűek

A Madách–Rimay-kódexek
Szerelmes énekek című füzetének versanyaga

Irodalomtörténeti füzetek